

[Ebba Strange.]

mændene, der har arbejdsretten. Derfor vil vi foreslå, at man arbejder videre med at finde ud af, om det lader sig gøre at skaffe eller øge mænds adgang til deltidsarbejde, arbejder videre med nedsat arbejdstid for alle voksne mennesker i dette land, øget adgang til at arbejde på flexetid, sådan at det at gå på arbejde bliver noget, vi alle sammen gør, sådan at vi både deler arbejdet og fritiden i dette land.

Jeg vil godt lige sige en ting om det med de traditionelle kvindeerhverv. Betænkningerne viser jo også meget tydeligt, at kvinderne på en eller anden måde er låst fast i nogle traditionelle erhvervsgrøene, der meget typisk er overtaget fra den oprindelige hjemmeproduktion, der var kvindernes område, inden industrialiseringen for alvor satte ind. Denne situation har gjort, at man har kunnet holde kvinderne meget lavt lønnede, fordi man i meget høj grad har beskæftiget dem inden for nogle helt bestemte erhvervsgrøene, nemlig tekstilindustri, fødevarerindustri o.lign.

Det er vanskeligt at ændre på denne situation. Jeg ved det. Men jeg ved også, at hvis man har viljen til det, så kunne man måske gøre sin indflydelse gældende. Jeg mener, at denne forskelsbehandling mellem kvinde- og mandsarbejde må ophæves, og jeg mener, at først når vi får den ophævet, vil vi kunne få gennemført noget, der i højere grad end det, vi har i øjeblikket, er ligeløn. Det er bl.a. på nogle af de områder, hvor jeg godt ved, at der ikke rigtig direkte fra statsmagtens side kan lovgives, hvor meget handler om overenskomster ude på arbejdsmarkedet, jeg mener et ligestillingsråd kunne gøre sin indflydelse gældende, kunne tage nogle initiativer, kunne modtage nogle henvendelser, kunne arbejde videre i den retning, som vi ønsker at der skal arbejdes videre.

Jeg vil gerne have et lidt klarere svar af statsministeren med hensyn til ligestillingsrådet. Jeg er klar over, at det kan diskuteres meget, hvordan det skal sammensættes,

og jeg kan forstå, at man arbejder videre med problemet. Men jeg vil egentlig godt have at vide, hvad der ligger i denne bemærkning om, at man arbejder videre med problemet. Man har altså oversendt betænkningen til ministerierne, man afventer ministeriernes udtalelser om betænkningen, men har man opgivet tanken om ligestillingsrådet, eller kan vi risikere, at den dukker op igen? Det er det ret magtpåliggende for mig at få at vide.

Endelig sagde jeg noget i min begrundelse om regeringens daginstitutionspolitik, og dér mente statsministeren altså også, at jeg var inde på et område, der havde med beskæftigelsessituationen at gøre, og som han derfor ikke ville debattere.

Det har ikke kun noget med beskæftigelsessituationen at gøre. Det ligger helt klart som et af de forslag, kommissionen har stillet, at der bør være daginstitutionspladser til alle børn i førskolealderen. Det ligger helt klart, at kommissionen foreslår, at daginstitutionspladser bør være gratis. Det, vi har set fra regeringens side, er, at man går den stik modsatte vej, og derfor er det, at jeg får den tanke, om man fra regeringens side ikke er interesseret i at følge disse intentioner op.

Vi ved, at børnepasning er et meget, meget stort problem for kvinder, der skal ud i erhvervslivet, som gerne vil deltage i det offentlige liv, som gerne vil deltage i produktionslivet. Det er ikke kun et spørgsmål om arbejdsløshed, det er et spørgsmål om kvindernes stilling i det hele taget. Vi ved, at gode daginstitutioner betrygger en kvindes tilværelse, gør hende roligere, når hun går på arbejde.

Fra andre sider i denne sal er der blevet ført en meget voldsom og meget direkte hetz mod specielt børnehavepædagogerne, specielt fra fremskridtspartiets side, og jeg er også interesseret i, at fremskridtspartiets ordfører i dag kommer ind på hele dette spørgsmål. Jeg synes, at den debat, der har været ført fra fremskridtspartiets side, har hængt en bestemt hel befolkningsgruppe